

[Mærk.]

De kommunistiske ændringsforslag må jeg anbefale at stemme imod.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg takker udvalget for tilslutningen til lovforslaget. Jeg må anbefale at stemme imod de kommunistiske forslag.

Ordføreren (Gottschalck-Hansen): Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen refererede en udtalelse, jeg skulle have fremsat under behandlingen af den lov, som trådte i kraft den 1. juli 1951, en lov, som jeg karakteriserede som et socialt fremskridt. Jeg fastholder dette udsagn. Det ærede medlem er uvidende om, at der indtil dette tidspunkt var mindst 600 landsygekasser, som overhovedet ikke ydede medicinbistand til deres medlemmer, endvidere var der et anseeligt antal sygekasser, som kun refunderede halvdelen af medicinydelsen. Efter lovens ikrafttræden blev det tre fjerdedele. Det forekommer mig derfor, at det var med fuld ret, at jeg tillod mig at karakterisere som et socialt fremskridt den udvidelse, der har fundet sted ved denne almindelige lovbestemmelse, der trådte i kraft i 1951.

Med hensyn til det sagligt forsvarlige i kommunisternes forslag er udgangspunktet ikke loven af 1892. Hvis det ærede medlem erindrer bemærkningerne til lovforslaget, vil hun vide, at det deraf fremgik klart og tydeligt, at udgangspunktet har været januar måned 1939. Der er fra 1939 til 1952 en pristalsstigning fra 183 til 372, altså en stigning på godt 100 pct. Det var bevæggrunden til, at man i det oprindelige forslag havde fordoblet tilskuddet. Det er nu yderligere forhøjet med 50 pct., således at den reelle forbedring er 150 pct. Jeg skal igen anbefale at stemme imod det kommunistiske ændringsforslag og anbefale det af ministeren stillede forslag.

Ragnhild Andersen: Når det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen stadig vil fastholde, at der 1951 var tale om et stort fremskridt, må jeg stadig tilbagevise det. Det ærede medlem siger, at det drejede sig om

600 landsygekasser, som ikke tidligere havde givet medicinbistand. Ja, det er ganske rigtigt, men samtidig fratog man titusinder af sygekassemedlemmer i købstæderne og København medicintilskuddet. Regnestykket lå her på bordet, og der stod i det, at man sparede 10 mill. kr. i medicintilskud til de mindrebemidlede, og så kan jeg ikke komme til andet resultat, end at 10 mill. kr. mindre i støtte til de mindrebemidlede betyder et minus for dem, betyder et socialt tilbageskridt og ikke et socialt fremskridt. Man kunne jo udmærket have givet landsygekasserne muligheder for at give støtte til medicinen uden samtidig at tage det fra de københavnske og andre bysygekassers medlemmer. Men det gjorde man ikke, og derfor blev det samlede resultat et socialt tilbageskridt.

Til det andet spørgsmål siger det ærede medlem, at jeg kan jo se, at man har valgt udgangspunktet 1939. Må jeg spørge det ærede medlem: Med hvilken begrundelse vælger man udgangspunktet 1939 for at regulere et beløb, som ikke har været reguleret siden 1892? Jeg har dog al saglighed på min side, når jeg siger, at når man i 1892 fastsatte et sygekassetilskud på 2 kr. pr. medlem, og man så begynder at befatte sig med det i 1953, så bør man ikke vælge et tilfældigt årstal og sige, at det er forhøjet med 150 pct. siden da. Nej, hvor meget er det reguleret op siden 1892? Tilskuddet er aldeles ikke reguleret op fra 1892 til 1939. Først nu begynder man at røre ved dette beløb, og det rigtige ville naturligvis i hvert tilfælde have været at vælge udgangspunktet i 1892.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1 udenfor betænkningen
forkastedes med 106 stemmer mod 7.

Ændringsforslaget i betænkningen
vedtoges enstemmigt med 113 stemmer.

Ændringsforslag nr. 2 udenfor betænkningen
forkastedes med 108 stemmer mod 7.